

Not Yours เมื่อผมไม่ใช่

แบบแผน

เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

จะอย่างไร...ถ้าต้องติดอยู่ในสถานการณ์น่าลำบากใจแบบเป่าเปี้ยวอยู่ดีๆ ก็ต้องมาใช้หนี้ที่ตัวเองไม่ได้ก่อ ยังดีที่มีพี่เอ็งรับไปดูแลส่งเสียเลี้ยงดู และเพราะความใจดีนี้แหละที่ทำให้ตกหลุมรักอย่างโง่หัวไม่ขึ้น แต่วันหนึ่งความสัมพันธ์ก็ต้องจบลงด้วยเงื่อนไขบางอย่าง แล้วพอเลือกที่จะตัดใจ สิ่งโตะจอมเผด็จการกลับยังคอยมาวนเวียนอยู่ในชีวิต หรือแท้จริงแล้ว เบื้องหลังจะมีอะไรมากกว่าที่คิด?

พบกันอีกครั้งกับผลงานจากแบมแบม หลายคนอาจคุ้นเคยกับนวนิยายเรื่องนี้เป็นอย่างดีอยู่แล้ว คราวนี้น้องเปี้ยวและพี่เอ็งกลับมาให้หาคิดถึงพร้อมรสชาติใหม่ในรูปแบบรีไรต์ ซึ่งยังคงความน่ารักไว้อย่างเต็มเปี่ยม

เราขอเชิญทุกท่านมาร่วมหาคำตอบของความสัมพันธ์อันแสนคลุมเครือ หากลองสวมบทเป็นเป่าเปี้ยวแล้วพบว่า*เมื่อผมไม่ใช่* จะเลือกทำอะไรต่อดีนะ

สุดท้ายนี้ขอป้องปากกระซิบว่า...รอติดตามชมฉบับซีรีส์ได้เร็วๆ นี้เช่นกัน!

พลิกอ่านเรื่องราวไปกับเรา

จากใจนักเขียน

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่าน

Not Yours เมื่อผมไม่ใช่ เวอร์ชันใหม่เป็นงานข้ามชาติจริงๆ ตั้งแต่เริ่มต้นเลย แอมเริ่มรีไรต์ตอนอยู่แคนาดา ส่วนสำนักพิมพ์อยู่ไทย ยิ่งกว่านั้นคือได้รับการซื้อลิขสิทธิ์นำเค้าโครงเรื่องไปถ่ายทำซีรีส์ที่ประเทศจีน มีนักแสดงไทย จีน และไต้หวัน และตอนเขียนทอล์กที่ทุกคนกำลังอ่านอยู่นี้ แอมอยู่บราซิลค่ะ!

การนำนิยายเก่าสมัยก่อนมาทำใหม่เป็นงานท้าทายเพราะสังคมเราได้มีการตระหนักรู้มากขึ้น นิยายที่สนุกในอดีตอาจไม่ได้เหมาะสมแล้วในปัจจุบัน นิยายเรื่องนี้ก็เช่นกัน แอมและทีมทำเล็มพยายามกันอย่างมากเพื่อให้*เมื่อผมไม่ใช่*เป็นนิยายที่ดีขึ้นกว่าเดิม ขอขอบคุณทุกคนสำหรับการทำงานหนักครั้งนี้ นะคะ และหวังว่านักอ่านที่อาจจะเคยอ่านแล้ว หรือมาอ่านครั้งแรก จะสนุกกับนิยายเรื่องนี้

แอมชอบเล่าเรื่องตัวเองเล็กๆ น้อยๆ เวลาเขียนทอล์ก ครั้งนี้ก็ขอพูดถึงบราซิลสักหน่อยเพราะมาในช่วงมีแข่งบอลโลกพอดี แล้วบราซิลก็เป็นประเทศที่ตั้งเรื่องนี้ บรรยายาก่อนการแข่งขันรอบสิบหกทีมสุดท้ายกับบอร์เวย์ ทั้งเมืองเซาเปาโลเต็มไปด้วยเสื้อทีมชาติสีเหลืองขอบเขียว ทุกคนจริงจังกันมาก! ขนาดไม่ใช่คนดูบอลยังอินไปกับบรรยากาศมาก ๆ เลยค่ะ แล้วแอมมาร่วมงานอันิเมะงานใหญ่ที่สุดของอเมริกาได้ คนทั้งงานหยุดทุกกิจกรรม มารวมตัวกันที่หน้าจอยักษ์ คอสเพลเยอร์สารพัดตัวละคร ทีมงาน คนเป็นพันๆ เกยหน้าจอยไปที่เดียวกัน มันเป็นบรรยากาศที่สดยอดมากเลย แม้จะน่าเสียดายที่บราซิลแพ้ตกรอบ

สุดท้ายนี้หวังว่านักอ่านของแอมทุกคนจะสบายดีนะคะ แล้วพบกันใหม่เรื่องหน้าค่า

แอมแอมเอง

Intro

เมื่อผมไม่ใช่...ผมก็ต้องไป กติกามันก็แค่นั้นเอง

“นี่เป็นสัญญาเรื่องหนี้สามล้านครับ ไม่มีดอกเบี้ยย แค่คุณเอาไปทำงานให้กับบริษัทเป็นระยะเวลาสามปีในส่วนประชาสัมพันธ์ หนี้ทั้งหมดก็จะหมดลงทันที”

“ครับ ฉันผมเซ็นเลยนะครับ”

ความใจดีสุดท้ายของพี่เอง...ไม่มีสิ ต้องเรียกคุณอชิตพลแล้ว ก็คือการยกหนี้สามล้านให้ผมง่ายๆโดยการทำงานเหมือนกับลูกน้องทั่วไปในองค์กร ได้เงินเดือนตามเรตขั้นต่ำด้วย

ผมอายุยี่สิบสาม เป็นบัณฑิตป้ายแดงที่เพิ่งจะเข้ารับปริญญา จบมาด้วยเกรดเฉลี่ยสองเป๊ะ เกือบจะไม่จบถ้าไม่ใช่เพราะความจริงเรื่องสถานะของตัวเองที่ผมเกือบลืมไปแล้วพุ่งเข้ามากระแทกหน้าอย่างจัง

พี่เองดูแลผมมาตั้งแต่อายุยี่สิบ พูดยแบบง่ายๆ คือผมเป็นเด็กเลียมี่พี่เองอุปการะ ให้ทั้งคอนโดหนึ่งห้อง รถหนึ่งคัน แล้วก็ค่าเทอม ค่ากิน ค่าอยู่ ใช้ชีวิตหรูหราไปเที่ยวเมืองนอกเมืองนากับเขา

แต่เงื่อนไขของพี่เองคือ ความสัมพันธ์ของเราจะจบลงเมื่อผมอายุยี่สิบสามหรือเรียนจบ พี่เองไม่ได้มาเตือนผมตรงๆ แต่เป็นเลขาฯของเขาที่มาแจ้งตอนผมอยู่ปีสามว่าผมเหลือเวลาอีกหนึ่งปี

ความจริงทำให้ผมต้องรีบวางแผนชีวิต ผมไม่ได้เป็นเด็กเกเรอะไร

ไม่ดื่มเหล้า ไม่สูบบุหรี่ เพราะพี่เองไม่ชอบ พี่เองชอบให้ผมเป็นคนอ่อนหวาน ช่างเอาใจ และมีชีวิตชีวา

เป็นแมวขี้อ้อนในวันที่เขามาหา... พี่เองมาหาผมอาทิตย์ละสามวัน บางอาทิตย์ก็สี่ ไม่ค่อยจะระบุวันแน่นอน ผมเลยเป็นคนติดห้อง จะมาตอนไหนผมก็อยู่ตลอดนั่นแหละ ไม่กล้าทำให้เขาไม่พอใจหรอก... เพราะนอกจากจะเป็นแมวของเขาแล้ว ผมยังเป็น 'ลูกหนี้' เขาด้วย

มูลค่าหนี้ผมสูงถึงห้าล้านบาท แล้วผมจะไปมีปัญญาหาเงินที่ไหน มาขอใช้เขา ทำพันผมยังไม่มีปัญญา นับประสาอะไรกับห้าล้าน

โคตรช่วย!

ยังดีนะที่เขาใจดียกหนี้ให้ผมฟรีๆ สองล้าน อีกสามล้านก็ตั้งใจทำงานให้ครบกำหนดแล้วกัน ผมเลือกอะไรไม่ได้อยู่แล้ว ครบสามปีก็จะมีประสบการณ์ทำงานเอาไปสมัครที่อื่น อัปเงินเดือนไปตามสายงาน เป็นคนธรรมดาๆ ทั่วไป ไหนๆ ผมก็เคยไปเที่ยวยุโรปกับอีกสารพัดประเทศที่พี่เองหิ้วผมไปด้วยแล้ว ไม่ต้องเก็บเงินเที่ยวเมืองนอกแล้วละ

แล้วจะออมเงินไว้ทำอะไรดี

จะเก็บเงินแต่งงานก็คงไม่ได้เพราะผมโคตรจะรักพี่เอง ชินกับการถูกกอดไปแล้วด้วย

หรือผมจะเก็บเงินไว้ซื้อผู้ชายหล่อๆ มานอนกอดแทนพี่เองดี? อันนั้นก็ดีนะ... ไหนๆ ก็รักข้างเดียวชั่วเหินแค้นหนึ่ง ทั้งยังเป็นไปได้เพราะเขาทิ้งผมแล้ว ไม่ทิ้งสิ... ก็แค่หมดเรื่องหมดราวไปตามสัญญาต่างหาก ชาตินี้ก็ไม่มีเรื่องให้ต้องใช้เงินอะไร คอนโดก็มี รถก็มี ของแบรนด์เนมก็ใช้เงินพี่เองซื้อหมดแล้ว เพราะงั้นเอาเงินไปเบียดผู้ตามใจชอบดีกว่า ไม่เคยมีสิทธิ์มองใครที่ไหนมาหลายปี ได้เป็นฝ่ายเลือกสักครั้งผมอาจจะชอบก็ได้ ผม... อะ... ผมคงมีความสุข ใช่มั้ย

ก็ต้องใช้สิ! นี่ผมจะได้กลับมาใช้ชีวิตตามใจแล้วนะ! ผมจะได้ทำตัวหยิ่งๆ เชิดๆ ไม่พอใจใครก็แค่ Next, please! คิวต่อไปเชิญครับ ดีจะตาย... ดีลึบหาย... แล้วคนโชคดียังไม่ต้องมากอดสัญญาสามล้านร้องไห้แบบนี้ด้วยวะ... อาจจะเป็นเพราะผมติใจมากไป ต้องเป็นแบบนั้นแหละ... ดีใจ

โคตรๆ

ฮึก...ไ้พีเองใจร้าย

คอยดูนะจะหาคนใหม่ให้หล่อกว่าพีเองเลย

Chapter 1

First Impression

ไม่คาดหวัง ไม่ผิดหวัง

บอกตรง ๆ ว่าตอนแรกผมก็ตกใจ ด้วยความที่ผมเด็ก ไม่มีประสบการณ์ ผมก็เลยหลง ๆ ลืม ๆ ไปว่าพี่เอ็งคงไม่ได้เลี้ยงผมไปตลอดชาติหรอก จริง ๆ ผมเคยคาดหวัง แต่มันก็อย่างที่เห็น...ผมไม่ใช่คนที่พี่เอ็งเลือก

ผมเลือกเรียนคณะสื่อสารมวลชนในมหาวิทยาลัยเอกชน ช่วงที่พี่เอ็งรับผมมาดูแล บอกเลยว่าชีวิตผมอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อมาก เขาเลยเป็นเหมือนตอม่อทางด่วนให้ผมเกาะไว้แน่น

พ่อผมเป็นคนงานซ้ำเก่าเต่าเลี้ยงในตระกูลอารยะ แต่ดันติดพนันบอลอะไรก็ไม่รู้เลยขโมยเครื่องเพชรของเจ้าสัวอชิ อารยะ ไปขายใช้หนี้ อาศัยว่าเจ้าสัวอชิไม่ค่อยสนใจเครื่องเพชรเพราะเป็นผู้ชาย แถมไม่ค่อยกลับบ้าน ส่วนแม่ผมก็เปิดร้านขายผักที่ตลาด แต่ดันติดเล่นไพ่เล่นแชร์กับเจ้าชายหมูแพงข้าง ๆ เล่นไปเล่นมากก็โกงแชร์กัน

เรื่องของพ่อมันแดงตอนที่เจ้าสัวอชิให้พี่เอ็งไปเอาเครื่องเพชรมาจะมอบให้เป็นของขวัญแต่งงานญาติผู้ใหญ่ที่เคารพ เออ เดี่ยวผมลำดับความสัมพันธ์ในตระกูลอารยะก่อน

ตระกูลอารยะปัจจุบันมีอยู่ด้วยกันสองคน คือเจ้าสัวอชิ อารยะ หรือคุณเอิ้น และพี่เอ็ง อชิตพล อารยะ สองพี่น้องที่คร่ำหวอดอยู่ในวงการอสังหาริมทรัพย์ แต่เจ้าสัวอชิไม่ได้บริหารงานเต็มตัวเพราะตอนเจ้าสัวคนเก่า

กับคุณหญิงจากไป คุณเ็นก็เรียนหมอปีสุดท้ายแล้ว คนที่เป็นตัวหลักจริง ๆ คือพี่เอ็ง

แปลกมากที่บ้านนี้ตั้งชื่อลูกชายว่าเ็นกับเอ็ง แต่เ็นก็ไม่ใช่เรื่องของผม จะไปวิจารณ์อะไร ขนาดพ่อผมหน้าไท้ไทย ส่วนแม่ก็แค้มี่เชื้อจีนอันน้อยนิด ยังกระแตตั้งชื่อผมเปาเป้ย ก็ไม่รู้จะต้องพูดยังไงแล้วเหมือนกัน

ทีนี้พ่อขอโมยเพชรมาก็รีบหนีไป แม่ที่โก้งแชร์มาก็หนีไป ตอนนั้น ผมติดเพื่อนไม่ค่อยกลับบ้าน พอกลับมาอีกทีก็พบว่าบ้านแตกสาแหรกขาด พร้อมกับตำรวจที่ตามมาผมไปโรงพักเพื่อสอบถามคำ ครอบครวัเราไม่ค่อย อบอุ่นนัก...แต่ผมก็ไม่คิดว่าตัวเองจะโดนทั้งพ่อและแม่ทิ้งพร้อมกันแบบนี้ ตอนทั้งคู่ออกไปคงคิดว่ายังมีอีกฝ่ายอยู่ดูแลผมไง แต่ไม่ใช่! หนีกันไปทั้งคู่ เลยเหลือผมตัวคนเดียว

วันนั้นเป็นวันแรกที่ผมได้เจอทั้งเ็นทั้งเอ็งสองพี่น้องซะเอ็งเอ็งเอ๋ย ครั้งแรก ดูจากสภาพมอซอของผมแล้ว บอกเลยว่าทั้งคู่ทำใจแล้วละว่าคง ไม่ได้เงินจากผมสักบาท ทั้งตัวผมมีแค่มือสืบในกระเป๋ากางเกง จำได้ว่ากำ กระเป๋ากางเกงแน่นมาก ค่ำรถกลับบ้านเลยนะ กลัวเขาเอาไปเหลือเกิน

“จับผมเลยครับ ผมไม่มีปัญญาตามพ่อตามแม่มาใช้หนี้หรอก ผม เข้าคุกเอง”

อย่าคิดว่าผมเรียกคะแนนสงสาร บอกเลยว่าไม่ใช่ อย่างน้อยในคุก ยังมีข้าวกิน ได้กินฟรี อยู่ฟรี เห็นว่าเป็นนักโทษก็ยังได้เรียนด้วย ผม ไม่แน่ใจหรอกว่าตัวเองอยู่ตัวคนเดียวแล้วจะเอาชีวิตรอดได้ เจ้าหน้าที่ แม่โก้งแชร์คงมาชมขู่ผมทุกวัน จะหนีไปตายเอาดาบหน้ามันก็ไม่ใช่วิธีละครับ หลังข่าวนี้

สังคมไทยโคตรจะมองกันที่วุฒิการศึกษา ผมยังไม่จบมัธยมปลาย เลย ความสามารถพิเศษอื่นๆก็ไม่มี เป็นเด็กธรรมดาธรรมดาที่หน้าต๋ๆขาวๆ ตัวผอมๆ

“ไม่รู้จริงๆ ไหมว่าพ่อไปไหน”

“ไม่รู้ครับ ไม่รู้จริงๆ”

ผมโดนสอบสวนถามสารพัดสารพัน แต่ผมไม่รู้อะไรเลย ตำรวจไม่ได้

จับผมเข้าคุก ผมเลยแบกเป็นนักเรียนเตรียมจะกลับบ้าน พวกบ้าๆที่โดน
โกงแชร์ก็ตำผมสารพัด ผมไม่สู้นะ สู้ไม่ได้ เหนื่อยเปล่า

“เธอมาทำงานใช้หนี้ในบ้านฉันแล้วกัน แต่ถ้าพ่อเธอติดต่อมาต้องบอก
ไม่อย่างนั้นฉันจะแจ้งความจับเธอขอหาสมรู้ร่วมคิด พี่เอ็นโอเคไหม”

“แล้วแต่เอ็งแล้วกัน”

แล้วพี่เอ็งก็มอบสัญญาจ้างฉบับแรกในฐานะคนสวนให้ผม เจ้าสัวช
ก็ไม่ได้ว่าอะไร เขาไม่ขุดเลือดขูดเนื้อกับปูรอก แค่นี้ให้เงินเดือนสักบาท
แต่ผมได้อยู่ฟรีกินฟรี ผมว่าพวกเขานั่นแหละขาดทุน ส่วนผมได้กำไร
เต็มๆ

หน้าที่ผมก็ไม่มีอะไรมาก ปลูกต้นไม้ในบ้านอารยะแทนพ่อนั่นแหละ พ่อเป็น
คนสวนที่โตมาในบ้านนี้ เจ้าสัวชเลยผิดหวังมากที่พ่อกลายเป็นคนไม่ดี ผม
ก็ผิดหวังเหมือนกัน อยู่ๆเพชรทำล้านหายไปกับสายลม ผมในฐานะลูก
คนทำผิดก็เลยตั้งใจก้มหน้าตัดหญ้ารดน้ำต้นไม้ไป

ชีวิตดีดี ดีกว่าไปติดคุกเยอะเลย ผมไม่คิดจะโกงแบบพ่อแบบแม่
หรือ โกงแล้วลำบาก ต้องหนีไปไหนไม่รู้แถมคนยังตามด่าตามแข่งอีก ผม
ตัดหญ้าไปวันๆ แล้วมีที่ให้นอน มีข้าวให้กิน คือตอบใจหัย

เจ้าสัวก็ได้ใจร้าย ถึงไม่ได้ให้เงินแต่ก็ให้ผมกลับไปเรียนหนังสือ
เหมือนเดิม แต่เจ้าสัวก็ไม่ค่อยอยู่บ้าน ไม่สิ เรียกว่าไม่มีใครอยู่นอกจาก
คนงานถึงจะถูก คฤหาสน์อารยะอยู่แถบชานเมือง เจ้าสัวที่ต้องเป็นทั้งหมด
ทั้งเจ้าของกิจการ กับคุณสมบัติที่เป็นหนึ่งในผู้บริหารเครืออารยะก็พากันไป
อยู่เพนต์เฮาส์หรือคอนโดหรูหรานในเมืองกันหมด

พ่อถึงกล้าขโมยของไป เพราะในบ้านไม่มีใครดูแลนอกจากแม่บ้าน
แก่ๆสองคน พอมาเป็นคนสวน ชีวิตผมก็ท้าทายกับพวกหนอนและวัชพืช
มาก แต่ผมว่าผมก็ชอบปลูกต้นไม้ประมาณหนึ่งนะ

ผมอยู่ในคฤหาสน์อารยะจนเรียนจบมัธยมปลาย แต่ผมไม่ได้ไปสมัคร
เรียนมหาวิทยาลัยเพราะไม่มีเงิน ผมก็เลยตั้งใจจะใช้ชีวิตเป็นคนงานที่นี้
ไปเรื่อยๆ จนวันหนึ่งป้าศรี หัวหน้าแม่บ้าน พาผมนั่งรถไปทำความสะอาด

เพนต์เฮาส์สองพี่น้องชะเอมเอียงเอียง จริงๆ ไม่ใช่หน้าที่ผมหรอก แต่คนงานผู้ชายอีกคนต้องเสีย ป้าศรีไม่ยอมพาพี่แม่บ้านสาวๆ ไปเลยหิวผมไปแทน นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมว้าวมาก เจ้าสัวชักกับคุณอติพลอยู่เพนต์เฮาส์ตรงข้ามกับธนาคารช่อฟ้าพุดเปื้อน เป็นโครงการหรูหรรระดับมหาเศรษฐีเท่านั้นที่มีปัญญาซื้อ ชั้นเกือบบนสุดที่ทั้งชั้นมีแค่สี่ห้องเป็นของเจ้าสัวหนึ่งห้อง แล้วก็คุณอติพลอีกหนึ่งห้อง

ป้าศรีไปทำความสะอาดห้องเจ้าสัว ส่วนผมก็มายืนนั่งในดงเฟอร์นิเจอร์ราคาแพง แลผมมีสองชั้นด้วย ห้องคุณอติพลหรือคุณเอียงคนน้องตกแต่งด้วยสีขาวเทา ดูขริ่มๆ เหมาะกับเขาดี แต่ที่ไม่ดีคือผมไม่รู้ว่าจะเริ่มทำความสะอาดตรงไหนก่อน มันกว้างเกินไป แล้วผมก็ถนัดแค่ปลูกต้นไม้ ถอนหญ้า จะออกไปถามแม่บ้านในห้องเจ้าสัว ปรากฏว่าผมจำพาสเวิร์ดสำหรับเปิดประตูไม่ได้ ถ้าผมออกไป ที่นี้ก็นั่งหงอยรอตรงทางเดินเลยนะ

ผมเลยต้องสำรวจห้องคุณเอียงเพื่อหาไม้กวาด แต่มันก็ไม่มีอะไรที่คล้ายไม้กวาดเลยสักชนิด ในห้องครัวก็สะอาดสะอ้าน จานชามให้ล้างก็ไม่มี ชั้นล่างมีห้องรับแขก ห้องครัว แล้วก็ห้องทำงาน

หรือจะอยู่ด้านบน?

ผมเดินขึ้นไปข้างบนก็พบกับประตูสามบาน ห้องแรกเป็นห้องหนังสือ คุณอติพลชอบอ่านหนังสือ ห้องที่สองล็อก ส่วนห้องที่สามไม่ล็อก ปรากฏว่าเป็นห้องนอน

แม้จะเป็นยามกลางวันแต่ màn กลับปิดสนิทจนห้องมืดไปหมด ผมกดเปิดสวิตช์ไฟข้างประตู แล้วก็ต้องสะดุ้งเมื่อเจอเจ้าของห้องที่นอนบนเปล่ายลือยกำลังดันตัวขึ้นจากเตียง

“อะ...ขอโทษครับ”

“ใคร? ปิดประตู แสงมันเข้า ปิดไฟด้วย แสบตา”

แล้วผมก็ขังตัวเองในห้องนอนมืดสนิทด้วยความตกใจที่ถูกดู เสี่ยงขยับเขยื้อนจากคนบนเตียงทำให้ผมใจเต้น

โดนด่าแน่เลยกู ตั้งใจมาหาไม้กวาด ดันมาปลุกเจ้าของห้อง...แต่เมื่อกี้คือหุน่คุณเขาแหม่งแหม่งแหม่งมาก

“ตกลงว่าใคร”

“เป่าเปี้ยครับ...มะ...มาทำความสะอาด”

ในความเลือนรางผมเห็นเงาร่างสูงใหญ่เดินเข้ามาใกล้ มือหนายกขึ้นเฉียดผ่านไหล่ผมไปเปิดสวิตช์ไฟ...ก่อนทั้งห้องจะสว่างอีกครั้ง แล้วผมก็ได้พบกับ...ซิกซ์แพ็คและวีไลน์ที่หายไปในขอบกางเกงผ้า

“มออะไร”

เสียงหัวเราะในลำคอทำให้ผมต้องรีบเงยหน้า ใบหน้าหล่อเหลาที่มักจะเสยผมเปิดหน้าเนียนตอนนี้ยุ่งเหยิงไม่เป็นทรง ดวงตาฉายความอ่อนล้าแต่ตาพรวาระยับ

“อะ...คือ...เปล่าครับ”

“ตกลงมาทำอะไร ทำทำไมอยู่บ้าน”

“มา...มาทำความสะอาดครับ”

“ทำเป็น?”

“ไม่เป็นครับ เขาให้มาด้วยก็มา”

“แล้วขึ้นมาข้างบนทำไม”

“ผม...ผมหาไม้กวาดไม่เจอ เลย...มาหาไม้กวาดครับ”

คุณอธิตพลชะงักแล้วส่ายหัวก่อนจะบอกให้ผมตรงขึ้น แน่نونว่าผมไม่กล้าขยับตัวเลย ยืนแข็งเป็นต้นไม้มองเขาหายไปในห้องประตูแล้วกลับมาพร้อมเสื้อคลุมอาบน้ำ แต่ไม่ยอมผูกสายรัดเอวให้ตี เวลาเขาเดินสาบเลื้อก็เปิดให้เห็นกล้ามเนื้อและวีไลน์อยู่ดี

แม่ง...หุนดึไปไหนวะ ทีกุลจะมีแต่กาง โลกไม่ต้องตอกย้ำให้เห็นถึงความต่างกันของเราขนาดนี้ก็ได้ ผมไม่หล่อก็ควรจะให้ผมรวยสิ นี่ทั้งไม่หล่อทั้งไม่รวย แถมหนี่ท่อมหัวอีก แม่งเหี้ย!

แล้วคุณอธิตพลก็แนะนำเครื่องดูดฝุ่นให้ผมรู้จัก มันเปลี่ยนหัวได้ด้วยดีกว่าไม้กวาดที่ผมใช้มาทั้งชีวิต แล้วไม้ถูพื้นก็มีถึงน้ำเฉพาะของมัน ถ้ากดไม้ปั่นในช่องกลมๆ มันก็จะปั่นน้ำออก เป็นไม้ถูหมาดๆ ทันตาเห็น

ผมมีความสุขกับการทำความสะอาดบ้านมาก ผมอยากมีบ้านหรูๆ

แบบนี้มานาน พอได้เดินไปเดินมาก็เลยรู้สึก (ไปเอง) ว่าผมเป็นเจ้าของบ้านด้วย

คุณอชิตพลออกไปข้างนอกตอนผมเริ่มทำความสะอาดได้ไม่นาน มันเลยยิ่งเหมือนบ้านของผมเข้าไปอีก พอทำงานเสร็จผมเลยใช้สิทธิ์ความเป็นเจ้าของบ้านนอนแผ่หราอยู่บนพื้นพรมหน้าทีวี

จริงๆ ก็อยากลองนอนบนเตียงหรือนั่งบนโซฟา แต่ผมไม่กล้าหรอก แค่นี้ก็ดีใจแล้ว ขนาดพรมยังนุ่มไปหมด ทำงานเสร็จเหนื่อยๆ ได้นอนบนพื้นนุ่มๆ โคตรสบาย...

ไม่อยากกลับบ้านใหญ่เลย อยากนอนตรงนี้อะ...แอร์ก็เย็น ผ้าห่มก็นุ่ม เอ๊ะ...ทำไมไม่มีผ้าห่ม

ร่างกายสปริงตัวขึ้นมาอัตโนมัติ ม่านด้านนอกที่เปิดไว้รับแดดตอนนั้นกลายเป็นแสงสลัวของยามเย็น ผ้าห่มผืนใหญ่กองอยู่บนตัวผม แอ้มมีหมอนด้วย และที่สำคัญผมได้กลิ่นของกิน

จมูกฟุดฟิดไปทางห้องครัว ห้องร้องโครกคราก ผมควรจะกลับบ้านได้แล้วนะ เลยรีบพับผ้าห่มวางหมอนไว้ปลายโซฟา เดินย่องไปโผล่หน้าในห้องครัว

ของกินสองสามอย่างบนโต๊ะทำผมน้ำลายจะหก มันคือปลาอะไรอะไม่เคยกินเลย แล้วนั่นผัดอะไรนะ...แต่อันสุดท้ายนี้รู้ว่าต้มยำกุ้ง

“น่ากินจัง”

“ก็กินสิ”

เสียงจากข้างหลังทำผมสะดุ้ง หันขวับไปเจอเจ้าบ้านยืนขีดผมเปี๊ยกๆ อยู่ในชุดลาลองสบายๆ ผมกลับไปจนเขากลับมาแล้ว...

“เหะๆ เดี่ยวผมจะกลับแล้วครับ”

“กลับยังงัย”

“กลับกับป้าศรีครับ”

“ป้าศรีกลับไปตั้งนานแล้ว”

อ้าว ป้าศรี ทำไมทำกันแบบนี้! ผมไม่มีเงินติดตัวสักบาทเลยนะ!

“งะ...งั้น ผมกลับรถเมล์”

แค่รถเมอร์ผมยังไม่มีเงินเลย อะ...ถ้าขอยืมคุณอชิตพลสักยี่สิบบาท
ไปก่อนได้ไหม

“สายไหน”

“มะ...ไม่แน่ใจครับ เดี๋ยวไปถามคนที่ป้ายเอา”

“อยู่ไหนละ เดี๋ยวตึกๆ ฉันจะกลับบ้านพอดี ค่อยกลับพร้อมกัน
ไปกินข้าวก่อนไป”

“ไม่เป็นไรครับ นั่นของคุณอชิตพล ผมกลับไปกินที่บ้านทีเดียว”

“ฉันกินเสร็จแล้ว ไปกินเถอะ เสียตายของ...แล้วต่อไปเรียกพี่เอง
เรียกคุณอชิตพลมันดูแก่ เข้าใจไหม ฉันเพิ่งจะยี่สิบเจ็ด เธออายุเท่าไร”

“ยี่...ยี่สิบครับ”

ผมไม่กล้าเถียงกับคุณอชิตพล เอ๊ย พี่เองหอรอกครับ พอผมทำหน้า
เจ๋มเจ๋มเขาก็ไม่ได้พูดอะไรอีกนอกจากหายเข้าไปในห้องทำงาน ผมเลย
ได้โอกาสรีบไปเทข้าวในถุงใส่จาน มองเจ้ากับข้าวหน้ากิน มันพร่องไปบ้างแล้ว
จริงๆ แบบที่เขาว่า เขากินไปก่อนแล้ว ผมไม่ถืออยู่แล้วเรื่องกินของเหลือ
แบ่งกินมาไม่เคยกินอะไรอร่อยขนาดนี้เลย ปลาต้มๆ นี้อร่อยมาก อร่อยกว่า
ปลาที่แม่เคยทอดให้กินอีก

ผมกินข้าวพี่เองจนหมดเกลี้ยงเลยต้องรีบล้างจานทำลายหลักฐาน ขนาด
จานข้าวของเขายังหุหุหุดูดีเป็นจานกระเบื้องสีขาวทุกใบ พอมันมาวาง
เรียงกันแล้วสวยงาม ต่างจากจานแถมจากแพคเกจหุ้มกิ่งสำเร็จรูปที่ผมเคย
ซื้อมาลิบลับ จริงๆ เวลาที่ถ้าอยู่บ้านใหญ่ผมคงอาบน้ำประแป้งมานอนรอดู
ละครเย็นกับป้าศรีป้าพร แต่ผมไม่กล้าเปิดทีวีจอยักษ์ของพี่เองอะ แล้วมัน
ก็ดูเปิดยากกว่าแค่กดปุ่มด้วย ผมเลยมานั่งจ้องรอข้างโซฟาเหมือนเดิม

แต่พอหนังห้องตึ๊งหนังตามันก็หย่อน ผมหยิบหมอนใบเดิมมากอด
นอนรอพี่เองมาเรียกกลับบ้าน แต่พี่เองไม่เรียก! ผมนอนแผ่หลายอยู่หน้าทีวี
มีผ้าห่มคลุมตัว ตื่นมาอีกทีแดดแยงตา การมานอนค้างคืนข้างนอกมันไม่ใช่
เรื่องใหม่ แต่ที่ซ็อกคือผมดันมาหลับในห้องเจ้านาย! น้ำลายไหลใส่หมอนเขา
อีก! แล้ววันนี้ผมมีนัดบริษัทกาจัดปลวกตอนเก้าโมง! ถ้าพลาด ป้าศรีตำแน!

นาฬิกาดิจิตอลทรงแปลกตาบนโต๊ะบอกว่าตอนนี้หกโมงแล้ว ผมเป็นมนุษย์ตื่นเช้า แล้วผมจะกลับบ้านไปอาบน้ำยังงัย สายตาดำดมองไปที่บันไดที่เอียงครับ...ตื่นไว้อตื่น!!!

หัวใจอันฮึกเหิมของผมเหี่ยวแฟบลงทีละนิดตามขั้นบันไดที่ก้าวเดินขึ้นไป ผมจะกล้าไปปลุกพี่เอ็งได้ยังไงวะ แล้วจะให้ผมกลับบ้านเองก็กลับไม่ถูก

ผมอาจจะต้องใช้เสียงนุ่มนวลทำท่าหมาหงอยให้พี่เอ็งด่าสักรอบสองรอบแล้วบิบน้ำตาให้เขาเห็นใจ คราวหน้าผมสาบานว่าจะศึกษาวิธีนั่งรถเมล์จากตรงนี้กลับบ้านให้ได้เลยคอยดู

มือแฉะเปิดประตูห้องนอนพี่เอ็ง คราวนี้ไม่กล้าเปิดไฟแล้วครับ แต่ค่อยๆ ย่องไปที่เตียง เสียงลมหายใจดังเป็นจังหวะบ่งบอกว่าผมกำลังจะปลุกสิงโตหลับซัวร์ๆ

สองมือค่อยๆ ยื่นเข้าไปเล็งว่าจะเขย่าปลุกเขาตรงไหนดี ตรงมือก็ไม่เห็นมือเขา ตรงเท้าก็กลัวเขาถีบ มือผมเลยยื่นเข้ายื่นออกอยู่อย่างนั้น *งั้นไม่เขย่า แต่เรียกก่อน?*

“พี่เอ็งครับ...พี่เอ...เหวอออ”

ผมโดนกระชากที่เดียวลอยไปอยู่บนเตียง ที่แรกก็ขึ้นไปครึ่งตัว แต่แรงคุณลิขิตพลมหาศาลมาก เขาดึงอีกที่ผมก็กลายเป็นหมอนข้างเขาไปแล้ว

“อยากนอนกับพี่เธอ”

เสียงจ้วเจียแหบต่ำเหมือนสิงโตทำให้ผมตัวแข็งทื่อ ลมหายใจอุ่นๆ รินรดอยู่ข้างแก้ม หัวใจเต้นระรัวเหมือนจะหลุดออกมา พ่อแก้วแม่แก้วช่วยลูกด้วย ภูโดนแตกหัวแน่ๆ ฮือออ

“ปะ...เปล่าครับ”

“หิ...เด็กปากไม่ตรงกับใจ”

เปล่าจริง ๆ...ไม่ได้โกหกนะ ไม่อยากนอนด้วย แต่อยากกลับบ้านด้วย

“พะ...พี่เอ็ง”

“อืม...อย่าได้อ่านะเบ๊”

เบ๊? เบ๊ไหน นี่ไม่เบ๊ นี่เป่าเบ๊ เบ๊เองพี่ เบ๊คนเดิม เพิ่มเติม

ก็ต้องรีบกลับไปกำจัดปลวก

“พี่เอง...คือ”

“นิวอย่าตื่นได้ไหม บอกให้นอนก็นอน หรือจะให้พี่กอดถึงยอม นอนดี?”

ตามผมเบิกกว้างเมื่อสิ่งโตขยับเคลื่อนไหวมาจกตัวคร่อมผม เขาตื่นแล้ว
แล้วอะไรนะ นิว? นิวไหน กอด? กอดอะไร ไม่ ไม่กอด ไม่เอา
ไม่นิว นี่เบี่ยเองงง

“พะ...พี่เอง ผมเอง...อ้อออ”

โดนแตกแล้วววววววว ช่วยด้วยยยยย พี่เองกัฒมมมมมมมมม
กัฒปากผมทำไมมมม

“ไม่ใช่หรื?”

เขากัฒจนปากผมซ้าไปหมด ตอนนีปากผมไม่รู้สึอะไรแล้ว คนบ้าไร
ทั้งกัฒทั้งดูทั้งซบ ปากคนนะไม่ใช่เนื้อหมู แล้วไม่เปิดโอกาสให้ผมประท้วง
เลยสักนิด ผมพยายามจะดันเขาออก แต่ข้อมือถูกตึงไปตึงไว้เหนียว เขา
แรงเยอะมากกกก ก็สมควร ผมตัวสูงเท่าไหล่เขาเอง

“เป่าเบี่ยครับ...”

“เบี่ย? เบี่ยไหน เล่นบทบาทสมมติกับพี่หรือนิว หืม?”

แล้วผมก็โดนกินอีกรอบ พี่เองแหม่งเป็นสิงโตจริง ๆ ด้วย ผมโดนกิน
จนหัวหมุน ถ้าปากหลุดออกมาจากหน้าผมจะไม่แปลกใจเลย

“อืม...เดี๋ยวไปส่ง”

ไปส่งที่แปลว่าเขาลับต่อ ลับทั้งๆที่กอดผมไว้แน่น พอผมขยับ
เขาก็ทำเสียงไม่พอใจ ผมเลยได้แต่นอนแข็งเป็นก้อนหิน สาบานเลยว่า
คราวหลังจะไม่มายุ่งกับพี่เองตอนเพิ่งตื่นอีกแล้ว คนหรือสิงโต น่ากลัวมาก
อันตรายต่อชีวิตและจิตใจมาก...ผมไม่ปลอดภัยเอาซะเลย

Chapter 2

Broken Heart

ผมยังปรับตัว กับคอนโดใหม่ของตัวเองไม่ค่อยได้ อันที่จริงต้องใช้คำว่า
ยังปรับตัวกับการอยู่คนเดียวไม่ค่อยได้มากกว่า คอนโดที่พี่เอ็งซื้อให้ผมก่อน
เราจะจับกันเป็นขนาดหนึ่งห้องนอนกว้างๆ มีห้องรับแขก และห้องครัวเล็กๆ
ที่สำคัญ แม้มันจะอยู่อีกตึกแต่ตรงข้ามกับห้องพี่เอ็งแบบเอียงๆ กันสองสามชั้น
ใช่ครับ พี่เอ็งผู้ไม่ได้เข้าใจจิตใจอันบอบช้ำของผมเลยสักนิด ได้ซื้อ
ห้องคอนโดในโครงการเดียวกันกับเพนต์เฮาส์ของตัวเองให้แต่คนละตึก มัน
หันหน้าเข้าหากัน เรียกว่าผมเฝ้านอนคนเดียวก็เห็นระเบียงห้องกว้างๆ ของ
พี่เอ็งแบบ Full HD

ผมว่าพี่เอ็งแค่ไม่อยากเสียเงินให้คอนโดบริษัทอื่น แถมเป็นโครงการ
ของบริษัทตัวเองก็อาจจะไม่เสียเงินสักบาทเลยก็ได้ เขาคงกปนๆ กับไม่ได้
คิดอะไร ผมก็เลยได้ห้องนี้มา

รักข้างเดียวชั่วเหี้ยมหนึ่งไม่พอ ยังต้องมาเป็นหมามองระเบียงห้องเขา
อีก ถ้าตัดเรื่องระเบียงออกไป ห้องใหม่ของผมหันข้างดีมาก แค่มั่นแคบ...
พี่เอ็งทำผมนิสเสียไปแล้ว เพราะเมื่อก่อนผมอยู่ที่เพนต์เฮาส์เขานั่นแหละ
บ้านแสนสวยในฝันตลอดสี่ปี

แล้วก็หล่นตู่ปลงมา แต่ก็ช่างมันเถอะ อดีตอันหอมหวานหวานกลับ
คืนมาไม่ได้ ก็เหลือแต่อนาคตที่ผมต้องไปต่ออย่างเช่นรีบแหกตาตื่นแต่เช้า
ไปทำงาน

มามัวยืนมองระเบียบห้องคุณอชิตพลมีแต่จะทำให้ผมไปทำงานสาย คุณอชิตพลจะเข้างานกี่โมงก็ได้ แต่คุณเปาเป้ยต้องเข้างานแปดครึ่งครับ!!!

ผมมาทำงานได้ครบอาทิตย์แล้ว ตำแหน่งของผมคือพนักงานต้อนรับนั่งประจำอยู่ชั้นล่างสุดของตึกอารยะ ฉึกยิ้มให้คนมาแลกบัตรแล้วก็โทรแจ้งไปยังฝ่ายที่เขาติดต่อ ก็ไม่แน่ใจว่ามันฝ่ายประชาสัมพันธ์ตรงไหน แต่ผมก็ชอบงานนี้นะ ใส่สูท ฉึกยิ้มพิมพ์ใจต้อนรับทุกคน

ตึกอารยะไม่ใช่ตึกสูงแบบธนาคารซอฟต์แวร์ตรงข้ามคอนโด แต่เป็นอาคารเจ็ดชั้นขนาดใหญ่ที่มีการตกแต่งแปลกตา มีบริเวณที่เป็นกลางแจ้งกับบริเวณห้องแอร์ปนๆ กันไปเหมือนห้างใหญ่กลางกรุง สมกับเป็นตึกของผู้นำในวงการอสังหาริมทรัพย์

การมาทำงานทุกเช้าของผมเต็มไปด้วยความตื่นเต้นใจ แม้ว่าผมจะไม่ได้เป็นเจ้าของแม้แต่ชอकरะเบื่องของที่นี่เลย เหมือนกับที่ผมไม่ได้เป็นเจ้าของเพนต์เฮาส์ที่เอ็งแต่ก็ปริ่มเปรมมาตลอดสี่ปีว่าตัวเองมีบ้านสวยเวอร์

ผมว่า...ผมยังปรับตัวกับชีวิตใหม่ได้ไม่ดีเท่าไร ผมควรจะต้องเลิกคิดว่าตัวเองเป็นคนของที่เอ็งได้แล้ว บ้านเขาไม่ใช่บ้านผม บริษัทเขาก็ไม่ใช่บริษัทผม ผมต้องทำตัวเหมือนที่คนในเว็บไซต์พันทิปแนะนำสิ รักงานได้ แต่อย่ารักบริษัท เพราะพอรักบริษัท เราก็จะรักเจ้าของบริษัท เหมือนตอนผมไปทำความสะอาดห้องแล้วเผลอใจไปกับเจ้าของห้องนั้นแหละ

ปลายทางมีแต่เข้าใจ...เป็นเหยื่อให้สิ่งโตชย้าแล้วเราก็ถูกทิ้ง

“สวัสดีครับ มาพบคุณอชิตพลครับ”

“นัดไว้หรือเปล่าครับ ขออนุญาตโทรสอบถามเลขาคูณอชิตพลก่อนนะครับ”

คนที่เข้ามาใหม่เป็นดาราวัยรุ่นเก๋อบดง คือเขายังไม่ได้รับบทเด่นอะไร แต่ผมติดตามเขาอยู่เพราะเขาหน้าตาดีมาก เปล่าครับ ไม่ใช่ เพราะเขาคือเด็กใหม่ที่เอ็งต่างหาก ผมเลยเหมือนเป็นเมียหลวงชี้หวงติดตามเมียน้อยสามี่ไปทุกหนทุกแห่งจนอยู่ในกลุ่มบ้านแฟนคลับเขาไปด้วย แต่มีหึงของเข

ล่าสุดผมไม่ได้ไปนะ ชี้อับตรไม่ทัน เลยไม่ได้เห็นช่อดอกไม้ไม่ระบุคนส่ง ที่ส่งไปแสดงความยินดีกับเขาเลย...ไม่ระบุคนส่ง แต่ผมรู้ ผมเห็น! คนส่งคือพี่เองไง!

“นัดไว้ครับ มิลันครับ”

แห่ม...หน้าให้ไทยชื่อมิลัน แต่ผมก็ไม่ได้ดีไปกว่าเขาหรอก เพราะผมก็กระเดาะชื้อเป่าเปย์เหมือนกัน

“สักครู่นะครับ เอ่อ ขอลายเซ็นด้วยครับ แฮะๆ”

ขอไว้ั้นแหละ เพื่อดังแล้วจะเอาไปขายเอาเงินไปซื้อของกินอร่อยๆ ผมต้องมองการณ์ไกล หิงไปก็ไม่ใช่เรื่อง ปากท้องลิเป็นเรื่องสำคัญ

มิลันแลกบัตรแล้วไปที่ลิฟต์ ส่วนผมก็ถอนหายใจนั่งจ้องตรงที่เดิม ก่อนจะถ่ายรูปปลายเซ็นบนแผ่นกระดาษแล้วกดส่งไปในกรุปแฟนคลับ

กูทำอะไรอยู่วะเนี่ย...

“อยากลาออกวะ เบื่อฉิบหาย”

เพื่อนร่วมงานที่ผมสนิทที่สุดคือปองคุณ ปองคุณอยู่ฝ่ายการตลาด เป็นเด็กจบใหม่ไฟแรงเหมือนผมที่โชคดีได้เข้าทำงานในเครืออารยะ เราสนิทกันเพราะมาเริ่มงานวันแรกพร้อมกัน ฝ่ายบุคคลมีอบรมพนักงานใหม่ ก่อนเริ่มงานทุกครั้งนะครับ

แล้วมันก็ปั่นตั้งแต่วันแรกว่าอยากลาออก ทั้งๆที่มันเงินเดือนสตาร์ท ทะลุสี่หมื่นห้าไปแล้วเพราะมันได้เกียรตินิยม แถมยังทำโครงการอะไรไม่รู้ชนะมาด้วย ผมเงินเดือนหมื่นห้ายังไม่บ่นจะลาออกเลย อ้อ ออกไม่ได้ ต้องอยู่ให้ครบสามปีก่อน

ผมไม่ได้ตั้งใจจะรู้เงินเดือนมันนะ แต่ตอนเซ็นสัญญาเริ่มงาน ฝ่ายบุคคลหยิบเอกสารของผมกับมันส่งให้สลับกัน กลายเป็นว่าเฝ้าป้องกันใจคบผมเป็นเพื่อนทันที มันบอกผมคงไม่ฟุ้งเฟ้อเหมือนเพื่อนมหาลัยมัน...นั่นจะตอกย้ำว่ากูจนหรือปอดบใจ?

“ไอ้เปย์ มึงกินน้อยจังวะ เอาไก่กูไปอีกชิ้นปะ”

ผมท้อซ้ำวามากินเอง ติดนีสัยตอนอยู่บ้านใหญ่เพราะผมไม่ได้เงิน

ค่าขนมหลักบาท ป้าศรีกับป้าพรก็จะเอาข้าวแช่นั้นแหละมาทำข้าวกล่องให้ผมถือไปกินที่โรงเรียน พอกลายเป็นเด็กพี่เอง เขาก็พาผมไปสมัครเข้าเรียนมหาวิทยาลัยแล้วย้ายมาอยู่กับเขา ผมก็ยังติดนิสัยทำข้าวกล่องอยู่ดี แต่ไม่ได้ทำให้ตัวเองนะครับ ทำให้พี่เองในวันที่เขามาหา คือเขาทิ้งเพนต์เฮาส์ไว้ให้ผมอยู่ ส่วนตัวเองก็ไปไหนไม่รู้ บางอาทิตย์กลับมาสามวัน บางอาทิตย์สี่วัน ผมก็ดูแลเขาอย่างดี เป็นคนดีคนดี แต่ก็เท่านั้นแหละ ตอนนั้นก็ทำให้ตัวเองแล้วไง... พี่เองเม่งกินไข่เจียวเค็มๆ ของผมได้ไข่หวดตั้งสี่ปี

“เออเนี่ย ก็กินใหม่คุณเอง หน้าตาโคตรดี”

“เป็นดาราก็ต้องหน้าตาดีดี”

“มึงรู้ด้วย? วงโนนะมึง ชี้เมาท์เหรอรเรา”

“กะ...ก็ได้ยินมาเฉยๆ”

ไม่กล้าบอกว่าเป็นวงโน ในสัปดาห์กว่าแฟนคลับทั้งบ้านมิลัน FC มารวมกันอีก เหลืออีกนิดเดียวคือยังไม่เห็นเขาออนกับพี่เองเท่านั้นเอง แต่ผมคงไม่อยากรู้ขนาดนั้นหรอก...แค่คิดก็อยากร้องไห้แล้ว

ตอนบ่ายกลายเป็นผมโคตรละเหี่ยใจ กะว่าก่อนเข้างานจะหนีไปสูดอากาศบริสุทธิ์สักเหือกก็ดันเห็นพี่เองกำลังเปิดประตูรถให้มิลัน รถที่ผมเคยได้นั่งเป็นตุ๊กตาทหารรถแต่พี่เองไม่เคยเปิดประตูให้ผมแบบนี้เลย

ความห่วงในอกทำให้ผมเลิกงานกลับมาร้องไห้เป็นผาเฒ่า ชี้อ้ากะหล่ำปลีนอนกอดหมอนแล้วร้องอยู่เป็นชั่วโมงจนเบลออกไปหมด โคตรหิวข้าว กว่าจะเลิกร้องก็สองทุ่มเข้าไปแล้ว ที่ห้องก็ไม่มีของสด ต้องถ่อไปซูเปอร์ของโครงการ

โครงการเรามีซูเปอร์เจ้าดังมาเปิด แถมสินค้าข้างในก็ไฮโซมีของนำเข้าด้วย แต่ดูราคาแล้วอยากจจะร้องไห้ เงินเดือนหมื่นห้าของผมจะใช้ชีวิตที่นี่ยังไงวะ ตลาดสดอยู่ไหน! ใช้คนละครึ่งได้ไหม!

ผมลากเท้ามาเวลาไปเรื่อย ๆ จนผ่านแถวตู้แช่ของสด เงาสะท้อนภาพผู้ชายหัวฟูตาบวมใส่เสื้อยืดคอย้วยกับกางเกงขาสั้นขาบานเก่าๆ มีร่องเท้าและนี่แหละที่เป็นแบรนด์เนมเพราะพี่เองซื้อให้ใช้คู่กัน ผมใส่มันเข้าปีที่สาม

แล้ว จนตอนนี้สภาพเริ่มดาวน์เกรดไปเท่า ๆ กับตะตาดนัดเบือนดินเบือนโคลนแล้วละ

สภาพของผมเรียกว่าอนาถมากไม่ต่างกับสภาพรอกเท้าเมื่อเทียบกับคนอื่นในซูเปอร์ แต่พนักงานไม่ได้มองผมไม่ดีหรอก เพราะผมมาเดินซื้อของบ่อยไป แต่อาจจะแปลกใจที่ผมผู้สตั้ดั่งดอกไม้กลายร่างเป็นซากศพแบบนี้ได้ยังไง

คุณเคยอกหักไหมครับ ลองดูนะครับ ถ้าอยากเห็นตัวเองเป็นศพสักครั้ง

ผมรู้ว่าตัวเองพรั่นเพื่อเรื่องพี่เองมากไปหน่อย แต่ผลมันยังใหม่ แล้วช่วงวัยรุ่นของผมก็มีแต่พี่เอง เขาเป็นยิ่งกว่าพ่อ พ่อผมยังไม่เคยดูแลแบบที่พี่เองทำเลย แล้วเขาก็จากไป ถ้าคุณไม่เคยอกหัก ลองจินตนาการว่าพ่อตายก็ได้ ผมพินั่นเลย

จากที่ผมเคยหยิบทุกอย่างที่อยากกินใส่รถเข็นได้เพราะพี่เองให้บัตรเครดิตไว้...ผมก็ยังทำได้อยู่ แหะ ๆ คือเขาไม่ได้เอาบัตรเครดิตคืนไป ผมก็ลืมหืมด้วย จะให้ไปเสนอหน้าชั้นผู้บริหารเอาบัตรเครดิตไปคืนเดี่ยวโดนสงสัยอีก พี่เองอาจจะเสียภาพลักษณ์ แต่เขาก็ไม่เคยมาเดินผ่านหน้ารีเซปชันที่ผมทำงานอยู่เลย

ผมไม่ได้เอาบัตรเครดิตเขามาใช้หรอกนะ เดี่ยวสิ้นเดือนสเตทเมนต์ไปหาเขาแล้วผมโดนด่า เขาหาไม่เจอก็แจ้งอายัดบัตรไปเองแหละ ผมก็แค่อยากเก็บไว้เป็นที่ระลึก

“พีต...แม่งร้องไห้อะไรกลางซูเปอร์วะ”

คุณป้าที่เข็นรถผ่านทำหน้าที่จินตนาการที่ผมร้องไห้ทั้ง ๆ ที่ในมือถือปลากระป๋อง ผมมีเงินในบัญชีที่เก็บหอมรอมริบจากพี่เองอยู่ แต่มันมีวันหมดประทัยได้ก็ประทัย บั้นปลายชีวิตผมจะได้มีเงินเหลือไว้ใช้ซื้อเด็กผู้ชายเอ๊าะ ๆ ลักคน

คือตอนแรกผมอยากเป็นสายเปย์ใช้ใหม่ แต่ผมไม่รู้จะไปซื้อที่ไหน แถมกลัวเงินหมดด้วยก็เลยเลื่อนแผนออกไปก่อน เป็นลุงเป่าเปย์วัยหกสิบแล้วมีก๊ากักตักขาอาจจะแก่กว่า

เช็ดหน้าเช็ดตาด้วยแขนเสื้อเสร็จแล้วผมก็จะเดินขึ้นรถที่มีแต่ปลากะป๋องกับมามาไปที่เคาน์เตอร์จ่ายเงิน แต่เคราะห์ซ้ำกรรมซัด ลีปี่ที่อยู่ด้วยกันไม่เคยหรอกที่คุณอชิทพลจะเสด็จมาเดินซูเปอร์ พอเลิกกับกูบ๊ีบ คุณพ่อท่านมาเลยจ้า แถมต้องมาเห็นสภาพที่ผีเปรตยังกลัวของผมด้วย

“เป่าเป้ย? เป็นอะไร”

พี่เอ็งอาจจะตกใจจนสมเพชเลยรีบเดินเข้ามาวางมืออุ่นแปะหน้าผากผม

“เอ่อ คุณอชิ...”

“พี่เอ็ง”

“ครับพี่เอ็ง คือผม...”

“เป้ย”

“คือเป้ยไม่ค่อยสบาย”

“แล้วทำไมไม่ไปหาหมอ มาเดินตากแอร์ทำไม แล้วซื้ออะไรนะ มามากับปลากะป๋อง?”

ดูจังวะ ไม่ได้เป็นไรกันแล้วมาดูทำไม แล้วพี่เอ็งจะทำไม ถ้าผมจะกินมามากับปลากะป๋อง พี่เอ็งเหยียดปลากะป๋องเหรอ! มันอร่อยนะ ผมยังเคยทำยำปลากะป๋องให้พี่กินเลย มามาก็เคย!

“เป้ยตุนไว้เฉยๆละ”

“ตามมานี้ เลือกพวกวิตามินไปกินบ้าง แล้วมียายัง”

เขาไม่ได้สนใจว่าผมจะตอบรับหรือปฏิเสธ แต่วางตะกร้าว่างเปล่าของตัวเองลงในรถเข็นผม แล้วแย่งรถเข็นไปเข็นเอง ผมเลยกลายเป็นผีเดินตามพ่อคุณไปที่พวกเชลฟีวิตามินต่างๆ

“เอาวิตามินซีไปกิน วิตามินรวมด้วย”

สารพัดของบำรุงโดนพี่แกจับวางๆ ใส่รถเข็นผม แล้วก็ยังเข็นต่อไปเลือกพวกผัก แต่พี่เอ็งเลือกผักไม่เป็น คนอย่างเขายังแยกคะนากับกวาดตุงออกจากกันไม่ได้เลย

“อันไหนนะ ที่เป้ยชอบกิน อันนี้ปะ”

“ครับ”

เขาหยิบกะหล่ำปลีวางลงในรถเข็น ผมชอบกินกะหล่ำปลีมากเพราะ

ติดใจตอนที่เื่องพาไปกินที่ร้านมังกรเขียว เลยซื้อมาต้มกินเองแหม่งเลย

ผมไม่ได้คิดว่าเพราะเขาใส่ใจเลยจำได้หรอก ก็ผมเล่นต้มกะหล่ำปลีกินแทบจะวันเว้นวัน ต่อให้เป็นคนโง่ที่สุดในโลกก็จำได้ว่าผมชอบกิน

ความใจดีของพี่เื่องทำให้ผมรู้สึกดีเป็นบ้า เหมือนได้คืนวันเก่าๆ กลับมาจนกระทั่งมีคนโทร.หาเขา แล้วพี่เื่องก็รับสายด้วยเสียงทุ้มทุ้มที่ไม่เคยใช้กับผม

“ครับมิลัน...พี่ยู่ซูเปอร์ครับ มาซื้อครีมโกนหนวด...ฮะ...จะโกนให้พี่เหรอเรา ทำเป็นเหรอ หืม”

ใครกดปิดไฟ ทำไมความสุขของผมดับพี่บรวดเร็วปานนี้ แล้วผมก็เป็นเป้าเปี้ยคนโง่ที่ยังเห็นรถตามพี่เื่องไปเรื่อยๆ ทั้งที่เขาโทร.คุยกับกิ๊กใหม่หวานแหวว ลืมไปแล้วว่าแย่งรถเข็นผมมา ผมก็ได้คืนแล้วไง แล้วทำไมยังไม่หนีไปจ่ายเงินอีก อ้อ เงินไม่พอ แล้วของหลายอย่างก็ไม่ใช่ของผมด้วย มีครีมโกนหนวดของพี่เื่อง ขนมที่พี่เื่องชอบกิน แล้วก็เบียร์นอกแพ็กสี่ขวดของเขา

ผมเป็นโรคจิตชอบทรมานตัวเองเล่น สักพักพี่เื่องก็วางสายแล้วไปจ่ายเงิน เขาเป็นคนจ่ายแต่ไม่ยอมบอกให้พนักงานแยกของตัวเองกับของผมด้วย มันก็เลยปนกันไปหมด

“เดี๋ยวไปเลือกที่ห้องเปี้ย พี่ค่อยแยกเอาของพี่กลับ”

“ห้องใหม่โอเคไหม”

“ครับ สบายดีครับ”

“มูมนี่แดดไม่เข้า พี่ชอบนะ”

ชอบก็มาอยู่เองสิ แดดมันจะเข้าได้ไง ดึกพี่แหม่งบัง!

“ตัวนี้ยังอยู่เหรอ”

ตรงโซฟาผมมีตุ๊กตาสิงโตที่ได้มาจากเกมล้วงไข่ในงานมหาวิทยาลัย พี่เื่องไม่รู้ว่ามีผมแอบนินทาในใจว่าพี่แกลเป็นสิงโต เลยคิดว่าผมแค่ชอบเพราะตุ๊กตาสิงโตตัวนี้มันยั้มแน่นตลกๆ

“เดี๋ยวก็ทิ้งแล้วครับ มันเก่าแล้ว”

“ทิ้งลงเหวอ เป้ยชอบมันจะตาย”

“ชอบได้...ก็เลิกชอบได้ครับ”

เกิดความเจ็บประหวั่นเรา ผมไม่เห็นสีหน้าพี่เองเพราะเขาหันหลังให้ผม เขาคงไม่ได้คิดว่าผมหมายถึงตัวเองหรือที่จะต้องเลิกชอบ...เลิกรักเขา ในสักวัน มันอาจจะไม่ใช่วันนี้ แต่สักวันผมก็ต้องทำได้

ผมปล่อยเขาไว้กับสิงโตแล้วมาแยกของตัวเองกับพี่เองออกจากกัน พี่เองก็ยังใช้ของยี่ห้อเดิมๆ แม้แต่ถุงยางก็แบบเดิม แต่คนที่ใช้ด้วยไม่ใช่ผม... กับผมเขาก็ไม่ค่อยใช้หรอก แม่งงก เห็นผมมีเขาคนเดียวเลยกล้าใจ ไม่ได้คิดว่าผมจะลำบากตอนล้างเลย

“เสร็จแล้วครับ ขอขอบคุณมากครับพี่เอง”

ผมยื่นถุงของให้เขาแล้วยกมือไหว้เหมือนทุกที พี่เองชอบเด็กนิสัยดี ผมก็ไหว้เขาตลอด จะขอบคุณจะขอโทษจะอ้อนก็ทำแบบนี้ทุกครั้ง ขออวยตัวเองว่าเป็นคนนิสัยดีสักนิดสักหน่อยนะครับ

“อืม...อย่าลืมกินวิตามินด้วย”

“ครับ”

พอพี่เองออกไปผมก็ร้องไห้อีกรอบ ไ้เอี้ยเอี้ยยยยยย กูอุตส่าห์หยุด ร้องให้ได้ต้องมาร้องอีกแล้ว ข้าวข้าวไม่ต้องกินแล้วละ ผมหมดอารมณ์ ทั้งตัวนอนลงกับเตียงแล้วกดหมอนร้องไห้ต่อ

แต่คนเราไม่ร้องไห้ไปตลอดหรอก ผมลุกมาตัมมามากินตอนห้าทุ่ม ได้สำเร็จ เปิดทีวีดูช่องหนังแล้วก็ร้องไห้ต่อ มันดันเป็นหนังตลกมาออกหักรักคู่ด เพลงก็โคตรเศร้า จะเปลี่ยนช่องก็ไม่ได้ กำลังอิน กินมา嘛ไปร้องไห้ไป กะหล่ำปลีอร่อยจัง

ผมโทร.ไปลาป่วย การร้องไห้มาราธอนทำให้ผมใช้ขึ้นแต่ก็ไม่มีปัญหาพาตัวเองไปหาหมอ เลยแค่ตื่นมากินยาแก้ปวดลดไข้ยี่ห้อทั่วไปแล้วนอนยาว ตื่นมาตอนเลยเที่ยงนิดหน่อย ก็มาตัมซูปกะหล่ำปลีกินกับปลากระป๋องแล้วก็สารพัดวิตามินที่พี่เองซื้อให้ จะหยิ่งไม่กินก็เสียดายของ กินๆ เข้าไปก็ดีต่อชีวิต เพราะหยิ่งไปเขาก็ไม่รับรู้อยู่ดี

“เฮ้ย ทำไมไม่มาทำงาน”

“ไอ้บ้องโทร.หาผม มันยังไม่หมดเวลาพักเที่ยง

“ป่วย ไม่สบายอะ”

“เหอ เดียวกูไปเยี่ยม ทำสุกักัน”

“มึงไม่มีเพื่อนคบแล้วเหอปอง”

“มีมึงไง ส่งโลมาในไลน์ เดียวสั่งพวกสุกัเดลิเวอรี่เอา มันมีเจ้าที่เอาหม้อมาให้ด้วย”

มันจัดแจงเองหมด ผมเลยได้แต่ส่งโลไป มีมันอยู่ด้วยก็ดี ไม่งั้นผมคงนอนร้องไห้ไม่เป็นผู้เป็นคนต่อ เลยไลน์ไปบอกมันให้ซื้อเบียร์มาด้วย ผมดื่มได้แต่เม่างาย โดนพี่เองมอมประจำ แล้วเราก็ก๊สรวักกัน ทำ...ยังอุตสาห์ไปคิดถึงเขา

คืนนี้ผมจะเมาให้วาร์ปต้นอีกทีเข้าไปเลย ไม่คิดถึงพี่เองแล้ว ออกไปจากหัวกู ไอ้เหี้ยยย ออกไปปปปปป เปาเปี้ยจะลืมหึงพี่เองคนเหี้ย แม่จมไปกับหม้อสุกัไป!

โววายได้เท่านี้ละครับ แล้วก็ไปนอนต่อ แถมนอนไม่หลับเพราะคิดถึงเขาอยู่ดี ฮืออออ เปี้ยคิดถึงพี่เอง

Chapter 3

Drunk

“ป๊อปี้ ลูกเศรษฐีแกล้งจนเหวอะ คอนโดมึงโคตรหรู สู้ก็มาส่งกูคงต้องไปรับข้างล่าง ป้านิติแม่งโคตรเข้ม”

มาถึงไอ้ป๊อปี้กับบ่นๆๆๆๆ เพราะมันต้องนั่งรอผมลงมารับอยู่เกือบยี่สิบนาที พอดีผมหลับยาว มันโทรมาก็ไม่ได้ยิน ผมปิดเสียงไว้ นิดีโครงการพี่เองก็เข้มงวดมากสมกับเป็นโครงการไฮเอนด์

“พ่อกูจับฉลากได้คอนโดนี้มา”

“จริงเหวอะ จับฉลากไรของมึงแจกคอนโดห้องสิบสี่”

“สิบสี่อันเลยเหวอ ห้องแค่นี้”

“กูเริ่มเชื่อละว่ามึงจับฉลากได้ กูเคยมาดูลูกกับเพื่อนสมัยมันสร้างใหม่ๆ ห้องเล็กสุดยังแปดล้าน ราคาโปรโมชัน พอหมดโปรก็สิบสี่ มึงคิดว่าคอนโดกลางเมืองนี่มันถูกเหวอ แล้วห้องมึงดูกว้างกว่าห้องที่กูไปดูด้วย เผลอๆสิบสองล้าน ตรงข้ามธนาคารช่อฟ้าพอดีด้วย ห่า พ่อมึงนี่มีอดีเนอะ”

ผมเดินตัวลอยเอาเบียร์ไปแช่ตู้เย็น พี่เองให้คอนโดสิบสองล้านกับผมเลยเหวอ บวกลบคูณหารแล้วใครเป็นลูกหนี้ใครกันแน่วะ ถึงพี่เองอาจจะได้ห้องนี้ฟรีๆ แต่เขาก็เสียเงินไปสิบสองล้านเลยนะ!

เอาไปขายใช้หนี้พี่เองดีไหม ไม่ได้ๆ ผมโดนฉ้อแน่ หกถึงชยะหน้าคอนโดนี้แหละ แต่ผมเริ่มอยากเอารถที่พี่เองซื้อให้ไปขายนะ กรุงเทพฯ รถโคตรติด หน้าคอนโดก็ติดแล้ว ทุกวันนี้ไปทำงานผมก็นั่งวินมอเตอร์ไซด์

ไปยี่สิบบาท แถมผมขับไม่แข็งด้วย

รถที่พี่เอ็งซื้อให้เป็นอีโคคาร์คันเล็ก ตอนแรกพี่เอ็งจะซื้อชีวิตให้ เพราะผมชมว่าไฟท้ายมันสวย แต่พอพี่เขาไปลองขับกับผมครั้งเดียวก็เดินเลยไปออกอีโคคาร์ทันที

“จะได้ไม่ขับเร็ว พี่ไม่ต้องเป็นห่วง”

ผมขับรถได้ละเอียดใจมาก ปกติไปไหนก็พี่เอ็งขับอะ เขาไม่ค่อยให้ผมขับหรอก...ไม่กล้านั่งด้วย แล้วผมจะมีที่ไหนให้ไปนอกจากมหาวิทยาลัย พอทำงานก็ได้ใช้รถเลย ขายทิ้งดีไหมนะ แต่ก็ไม่กล้าขายอีกเดี่ยวพี่เอ็งตำ เขาซื้อสตปะวะ หรือผ่อน? ถ้าผ่อนนี่ช่วยเลยนะ เท่ากับเขาผ่อนไปเรื่อยเปื่อย ส่วนผมโอบเงินไปใช้แล้ว เอาเป็นว่าคอนโดกับรถนี่...เก็บไว้ก่อน สุ่มเสี่ยงเกินไป ผมขายพวกทีวี หม้อหุงข้าวอาจจะง่ายกว่า

“มึงมายืนลูปหม้อหุงข้าวทำไมวะ”

“มึงอยากได้หม้อหุงข้าวไหม ขายต่อ”

“บ้านกูมีแล้วแหละ หม้อหุงข้าวยังต้องซื้อมือสองอีกเหรวะ เอา คีร์การ์ดมาหน่อย จะลงไปเอาสุกี้”

ตึกผมมันไม่ค่อยไฮโซเท่าตึกพี่เอ็งที่เป็นแบบกดพาสเวิร์ดหรือสแกนนิ้วได้เลย ตึกของผมยังเป็นคีร์การ์ดอยู่ ตามราคาครับ ลิบสองล้านก็ได้แค่นี้ ห้องแบบพี่เอ็งราคาเป็นร้อยล้านก็อีกเรื่อง ตึกพี่เอ็งนี้มีบริการจอดรถให้ด้วยนะ ส่วนของผมก็จอดตามมีตามเกิด แต่ผมได้ที่จอดรถดีมาก ไม่มีใครมาแย่งด้วยเพราะผมไม่ได้ขับรถเลย

เราทำสุกี้กันที่ระเบียบ ถึงห้องผมจะไม่ได้มีระเบียบกว้างเท่าห้องพี่เอ็งแต่มันก็โอเค ไ้บ่บองยังไม่เลิกสงสัยว่าพ่อผมจับฉลากได้มาจริง ๆ ผมเลยปล่อยมันบ่นไป หยิบกะหล่ำปลีโยนลงหม้อจนเต็ม

“มึงแตกแตกกะหล่ำปลีเหรวะ หม้อเหมันเขียวแล้วมึง”

“กูชอบ”

ร้านที่มันล้งเดลิเวอร์รี่มาได้มีกะหล่ำปลีเยอะหรือครับ ผมเอาของผมนี้แหละใส่ไป ส่วนไ้บ่บองมันใส่หมูใส่ไก่สุกซักกั๊ว มันเลยต้องกินกะหล่ำปลี

ไปด้วย มันกินผักได้...ไม่เหมือนพี่เอง กินเป็นแคผักนึ่งกับมะเขือเทศในไข่เจียว

ถ้าไปกินข้าวหรือสุกี้กับพี่เองที่ไรต้องไปร้านที่มันมีหม้อสองฝั่ง อย่าได้เอากะหล่ำปลีหรือผักกาดขาวไปใส่หม้อคุณชายเขาเชียวนะ เป็นปัญหาครอบครัวมาก...แต่ผมไม่ต้องเจอปัญหานั้นแล้วละ ให้เขาไปมีปัญหากับครอบครัวใหม่แล้วกัน มีลันคงไม่บ้ากะหล่ำปลีเหมือนผม

“กุตใจที่มึงกินผักได้”

“อะไรของมึงวะ”

ไอ้ปองสายหัวแล้วรินเบียร์ให้ผม เอาจริงผมคออ่อนมาก กินนิดเดียวก็เมาไม่รู้เรื่อง พี่เองยังเคยบ่นว่าอย่าไปเมานอกบ้าน ไม่งั้นผมคงไม่รอดกลับบ้าน สงสัยผมเมาแล้วน่ากระที่บ

“เฮ้ย กูว่า...กูเห็นบอสเราวะ คุณอชิตพล มึงว่าใช่ปะวะ อยู่ตรงข้ามห้องมึงเลย เยื้องไปนิดเดียวเองไอ้เหี้ย”

ไอ้ปองโน้มตัวข้ามโต๊ะมากระซิบกระซาบ สายตามันมองผ่านไหล่ผมไปยังตึกข้างๆ ไม่บอกก็รู้ มึงเจอพี่เองใช่ไหม เพราะห้องเจ้าสัวระเบียงมันหันไปอีกฝั่ง

“ตาผาดมั้ง”

คือผมนั่งหันหลังให้ระเบียงห้องพี่เอง ไม่อยากจะหันไปเจอภาพเดิมๆ แย่งซ้ำใจ

“ไม่ผาด เขาจ้องมาวะ มึงว่าเขาจอกูกับมึงได้ปะ กูต้องไหว้ใหม่ บริษัทเราก็อันงานเยอะนะ”

“ไม่ต้องไปสนใจหรอก เอาเบียร์ให้กูอีก”

“แก้มึงโคตรแดงเลยเป้ย แก้วเดียวเองนะ คออ่อนวะ”

เรากินสุกี้ไปแบบคอกเกร็งๆ เสียวลันหลัง ไอ้ปองมันก็ร่ายงานเรื่อยๆ ว่าพี่เองยังอยู่เป็นยักษ์เฝ้าระเบียง ผมก็ไม่กล้าหันไป เอาแต่ก้มหน้าก้มตากิน รีบกินจะได้รีบเข้าห้อง ตอนนั้นผมเคี้ยวกะหล่ำปลีไม่รู้รสเลย กินๆ ไปเหมือนเป็นเครื่องบดขยี้ รีบๆ ย่อยให้มันจบๆ มื้อ

“กูไม่กล้าเมาเลย กลัวเขาไปเจอกูที่บริษัทแล้วภาพลักษณ์เสีย มึงเมา

ไปคนเดียวเลยเบ๊ย เขาไม่เห็นหน้ามึง จำมึงไม่ได้หรอก”

อยากจะบอกมันเหลือเกินว่าต่อให้ห้องไกลไปถึงยอดตึกธนาคารช่อฟ้า พี่เองก็ยังจำผมได้อยู่ดีนั่นแหละ ผมเลยกระดกเบียร์แบบต่อเนื่อง แบบนอนสตอป เมาให้มันลึ่ม ไม่ต้องสนใจ ไม่อะไรทั้งนั้น

“เฮ้ยๆ เยอะไปแล้วไอ้เบ๊ย”

“อวมา...อวอีก”

ไอ้บองหยิบขวดเบียร์หนีผม แต่เครื่องมันติดแล้วอะ ผมอยากเมาไว้ย เมาให้ลึ่มพี่เองไปเลย ผมดันตัวลุกเอื้อมมือไปคว้าขวดเบียร์ในมือไอ้บอง มันก็โยกตัวหลบ

“นั่งดีๆ เดี่ยวตกระเบียง ท่าแตกเบียร์แค่สองขวดเมาเหมือนเดิม เป็นลัง ภูวดหัว”

“เอาเบียร์เปี่ยมานะปองงง”

“ชนลูกกกก มึงมานั่งตักกูทำไมเนีย กลับที่มึงไป”

“เบียร์...ฮึก...เบียร์ โฮฮฮฮ”

ผมอยากร้องไห้มาก ไหนๆก็เมาแล้วร้องไห้แม่งเลย เขาวกกันว่าอย่าถือคนบ้าอย่าว่าคนเมา เมาแล้วเสียใจได้ เมาแล้วร้องไห้ได้

“เฮ้อ...มึงทำกูเป็นห่วงนะ”

ไอ้บองจับผมลี้ยงหน้าลี้ยงหัวจนเปียกโชก สติผมกลับมานิดเดียว นิดเดียว แบบพอรู้เรื่องพอให้ลงไปส่งไอ้บองข้างล่างได้ มันกลับไปเองไม่ได้ ลิฟต์ต้องแตะคีย์การ์ด แถมยังต้องแลกบัตรที่นิติ

มันจูงมือผมที่มีผ้าขนหนูโพกหัวเปียกๆเดินตามไปเรื่อย ผมก็มินๆ เบลอๆ เดินเอียงๆไปกับมัน โบกมือลามันหย้อยๆ หลังจากมันย้าให้กลับขึ้นไปนอนรอบที่แปดล้าน

เขาวกคนเมาแม่งจะใจกล้าน้ำด้าน ผมเห็นด้วย เพราะแทนที่ผมจะขึ้นไปห้องตัวเอง ผมกลับมองไปยังตึกข้างๆที่เคยเดินเข้าออกทุกวัน ผมกลับไปอยู่ตรงนั้นไม่ได้แล้วแต่ขอมองก็ยังดี อยู่มาตั้งสี่ปี ขอมิโมเมนต์คิดถึงบ้านเก่าหน่อยนะครับ

นิติติกพีเองที่ผมสนิทซือนคุณเจน คุณเจนใจดีมาก ไม่เหมือนป้าแป่ว
ติกผมตอนนี้ แกโคตรดู อยากเอาป้าแป่วไปแลกกับคุณเจนเหลือเกิน แถม
หม้อหุงข้าวด้วยก็ได้ มือหนึ่งเลยนะ ซื้อมือใหม่ให้เลย

ผมนั่งมองติกพีเองไปเรื่อยเปื่อย เมาก็มา ลมข้างล่างตรงนี้เย็นดี ไม่รู้
ว่ากี่โมงแล้ว แต่เหมือนเห็นรถเจ้าสัวขับเข้ามาจอด คนรับรถก็มารับไป เจ้าสัว
ลงมากับผู้ชายอีกคน เขาคือเพื่อนบ้านผมเอง...อดีตเพื่อนบ้านลี

ชั้นของพีเองมีสี่ห้อง ผู้ชายคนนั้นเป็นเจ้าของอีกห้องในชั้นเรา เขา
ชื่อพีเอ็ม ติกบ้านี่มันคัดเฉพาะตระกูล อ อ่าง เข้าพักอาศัยเหวอ เอ็ม เอ็น
เอิง พอมาเจอผมที่เป็น ป ปลา เลยอยู่ได้ไม่นาน เปลี่ยนชื่อได้ไหม เป็น
เอ้าเอ้ยก็ได้

ผมหัวเราะกับความคิดตัวเองแล้วเอนตัวลงกับพนักเก้าอี้ ลืมบอกครับ
ระหว่างติกผมกับติกพีเองมีส่วนหย่อมเล็กๆ อันที่จริงผมไม่ได้อยากนอน
ตรงนี้เลย ญ๋ามันคัน แต่ผมมีนหัวมาก ขอนอนพักก่อน ไม่มีใครมาเห็น
ผมหรอกมั้ง

“เป่าเปี้ยลูก”

“เปี้ยมันหัว”

ผมนอนแหงนหน้าดูดาวอยู่ตั้งนาน ภาพดาวก็หายไปแทนที่ด้วย
เงาตะคุ่มๆ พร้อมกลิ่นน้ำหอมคุ้นเคยที่ผมไปซื้อให้เขาประจำ...

พีเองมาทำอะไรอะ มาเดินเล่นเหวอ

“ตี๋มเบียร์ทำไมละ ลูกก่อน”

“เปี้ยไม่ไหว”

“เฮ้อ”

พีเองซ้อนตัวผมขึ้น โลกเพิ่มระดับความสูงขึ้นมาทันตา แต่ที่ดึงดูดความ
สนใจผมไปจนหมดไม่ใช่ส่วนสูง แต่เป็นนัยน์ตาดูที่จ้องผมอยู่ในระยะประชิด

“แก้มแดงไปหมด”

“เปี้ยกินนิดเดียว”

มูมปากเขายิ้มๆ แต่ผมไม่แน่ใจ ผมอาจจะตาฟาด ผมเมา

“นิดเดียวอะไร หัวทิ่มกับพื้นแล้ว”

“เบ๊ยะเปล่า เบ๊ยะนอนดูดาว”

“ไปห้องพี่ก่อน”

“ไปทำไมอะครับ”

“เบ๊ยะแพ้ไฮเนเก้น ไปกินยาแก้แพ้”

รู้ได้ไง...ผมยังไม่รู้เลย

ผมประมาทผลไม่ถูก เอาจริงคือผมมีนมมาก ไม่รู้ว่าตัวเองคุยอะไรกับเขาต่อ พอขยับตัวเขาก็ดู พี่เองบอกให้กอดคอเขาไว้เดี๋ยวตก ผมไม่กล้าขีดใจพี่เองหรือ เพราะผมไม่เคยขีดใจเขาเลย

พี่เองบ่นอะไรไม่รู้เยอะเยอะไปหมด ให้ผมกินยา กินเสร็จก็บ่นอีก แต่ผมไม่ได้ฟัง...ผมไม่ได้ยินอะไรเลย สายตาผมเห็นแค่ปากเขา สองมือผมยื่นไปสัมผัสใบหน้าคม พี่เองชะงัก คิ้วเขาเล็กลงเล็กน้อยเมื่อผมยื่นหน้าเข้าไปใกล้

“เบ๊ยะอยากจูบ”

“เมาแล้วยั่วตลอด...”

“จูบเบ๊ยะหน่อยนะครับ...”

“เบ๊ยะอย่ามาอ่อน อย่ามานั่งตัก พี่ไม่ใช่พระ”

“จูบนะ...พี่เองไม่รักเบ๊ยะแล้วหรือ”

“เฮ้อ...”

เข้ามาผมก็ปวดหัวจนไม่กล้าขยับตัวเยอะ แต่พอตั้งสติได้พยายามจะกระดุกกระดิก ปรากฏว่าผมโดนผีอำ ไม่ดี ผมโดนกอดแน่นมากจนขยับไปไหนไม่ได้เลย

ภาพเหตุการณ์ระดับที่ผมไม่ได้เห็นมาสักพักปรากฏในสายตา...ผมอยู่ห้องพี่เอง แล้วสาเหตุที่ผมโดนผีอำนี้ไม่น่าใช่ น่าจะเป็นสิ่งโศก ลมหายใจอุ่นๆ ปรนเปรออยู่ที่ข้างแก้ม จากประสบการณ์ ถ้าทำพี่เองตื่นตอนนีโดนแตกหัวแน่ พี่เองเป็นมนุษย์ตื่นสาย ปกติถ้าผมตื่นก่อนผมก็จะนอนต่อทันที เพราะเคยพยายามดันเขาออกแล้วกลายเป็นว่าผมไม่ได้ออกจากห้องทั้งวัน โดนกิน

ไปทั้งเช้า

แต่...ผมยังต้องเข้างานแปดโมงครึ่ง แล้วผมลาป่วยไปแล้วหนึ่งวัน
ลาอีกวันอาจจะไม่ผ่านโปรได้ ที่สำคัญคือผมไม่ใช่คนของพี่เอง แค่นี้มา
บนเตียงเขาแม่งก็بابอที่สุดในโลกแล้ว

ผมเดินขึ้นมาเองเหวอะ พี่เองยังไม่ได้สลายนิ้วมือผมออกไปจาก
ระบบเหวอ จำได้ว่ายื่นมองตึกเขาเฉยๆนะ ทำไมกูมาโผล่ตรงนี้ได้

หรือผมย้อนเวลา? เหมือนในละครโง่ที่ตัวเองได้กลับมาแก้ไขอดีต
ได้กลับมารักกับพระเอกอีกครั้ง...ไม่น่าใช่ กลิ่นเบียร์หึ่งรอบตัวขนาดนี้ กูเมา
แน่นอน เอาไงดีวะ

ทำไมพระเจ้าชอบให้ผมต้องมาจัดข้อกับพี่เอ็งยามเช้าทุกที แล้วผม
ก็ไม่เคยชนะเลย ผมไม่ได้ดีใจเลยนะที่ตอนนี้ได้กลับมาอยู่ในห้องพี่เอ็ง เรา
เปลี่ยนไปแล้ว เขาจะหาว่าผมกลับมาอ่อนโยม มาตื้อไหม ไม่ได้ตั้งใจจะมา
รบกวน...ผมแค่มา

อย่าถือคนบ้า อย่าว่าคนเมา พี่เอ็งจะคิดแบบนั้นไหม ฮืออออ เป้ย
ไม่ได้ตั้งใจมานะ ไม่ดี ตั้งใจมา แต่ไม่ได้ตั้งใจมา

ผมกลืนใจดันพี่เอ็งออก ผมจะสายแล้ว และเขาคงไม่กินผมเพราะเรา
ไม่ได้เป็นอะไรกัน เขาอาจจะโมโหมากกว่า เอาจริงผมไม่รู้ว่าเขาจะทำยังไง
แล้วผมต้องทำหน้ายังไง

“อย่า...จะนอน”

“พี่เอ็งปล่อยก่อนครับ”

“เป้ยอย่าดื้อ”

“เป้ย...หะ...ทำงาน”

เขาเรียกชื่อผม...แม่งน้ำตาจะไหล ผมอยากร้องไห้จริง ๆ คือสมัย
มาอยู่กับพี่เอ็งแรก ๆ สงครามยามเช้านี้มีสารพัดชื่อออกมา นิวบ้าง เบ็บบ้าง
จนผมรู้ละว่านิวกับเบ็บคือคนเดียวกัน ทนอยู่ตั้งนานกว่าชื่อที่เขาเรียกจะมีแค่
ชื่อผม เขาเรียกเบ็บเพราะมันไว้เรียกคนรัก ส่วนผมก็เป็นเป้ย เป้าเป้ย แค่นั้น
ไม่ได้มีสิทธิพิเศษทางการเรียกชื่อใดๆ แล้วมาเรียกทำไม ไปเรียกมิลัน
โน่นนนนนน มาทำให้ห้วนไหวทำไมวะ ไอ้บ้า

“ลาออกไป”

“ฮืออออ ไม่ได้ ปล่อยเบี้ยก่อนครับ”

มาลาออกไปแล้ว ตัวเองเป็นคนทำสัญญาห้ามลาออกเองสามปี เดี่ยวโดนฝ่ายบุคคลตำ ถึงผมจะลาออกไม่ได้แต่เขาหักเงินเดือนผมได้นะ มาสายก็หัก กลับก่อนก็หัก ลากียาก ลาป่วยยังต้องมีใบรับรองแพทย์ไม่นั้นโดนหักคะแนนความประพฤติ ตอนไปคำนวณโบนัสก็จะได้น้อยลง แม่งมนุษย์เงินเดือนโคตรโดนกดขี่ แต่พี่เองไม่โดนนี่ พี่เองไม่เข้าใจหรอก!

“จะติดกับพี่ให้ได้ใช่ไหม”

“เบี้ยไม่ติด แต่เบี้ยต้องไปทำงาน...ฮือ...”

ผมอายุยี่สิบสาม ส่วนพี่เองอายุสามสิบ แต่ผมสู้แรงคนแก่กว่าเจ็ดปีไม่ได้เลย ทำไมไม่รู้จึกแกบ้าง แล้วมาจูบทำไม...ไม่ได้เป็นอะไรกันสักหน่อย

ตอนมาอยู่กับพี่เองแรกๆ ผมไม่รู้หรอกว่ามันคือจูบ แม่งรุนแรงจนเหมือนโดนต่อยปากบวม จูบที่ผมเห็นในหนังมันไม่ได้สู้บัญญัติเหมือนอยากกินปากผมเข้าไปแบบที่พี่เองทำนี่ มันออกจะโรแมนติกมีเพลงหวานๆ แหวๆ กว่าผมจะรู้ว่าเขาไม่ได้เป็นสิงโตเซม็อบผมก็ลั๊กพักเลย แล้วจูบจริงๆ มันร้อนผ่าว ไม่ได้หวานละมุนละไมสักนิด

พี่เองลืกรอซื้อผมไว้เหนือหัวแบบที่เขาชอบทำ ท่อนขาแกร่งเบียดลงมาถึงกลางตัวไม่ให้ผมขยับหนี ผมพยายามขัดขึ้นเขา แต่มันกลับยิ่งทำให้เขาส่งเสียงครางต่ำ แล้วผมก็โดนกัดที่ลำคอ...เขากัดแรงจนผมน้ำตาาร่วง ก่อนมันจะเบาลงเพราะเขาขบเม้มและไล้ลิ้นเลีย

“เบี้ย...”

เสียงทุ้มต่ำเรียกชื่อผม ตัวผมเริ่มล่องลอยไปกับสัมผัสของเขา สัมผัสที่ผมคุ้นเคย...เขาเป็นความรักของผมตลอดหลายปี ผมไม่มีใคร มีแค่พี่เอง พี่เองคนเดียว

แต่...เขาไม่ใช่ของผมแล้ว เราไม่ควรทำอะไรแบบนี้กันอีก ที่นี้ไม่ใช่บ้านผม พี่เองก็ไม่ใช่ของผม ถ้าผมยอมเขา ผมก็ไม่ว่าแล้วว่าจะอยู่ตรงไหนฐานอะไร

“พี่เอง ฮึก...อย่า อย่าทำเบี้ย ฮืออออ”

เขาชะงักเงยหน้าจากแผ่นอกมองผมที่ร้องไห้จนตัวโยน พี่เองอาจจะหงุดหงิดแล้วไล่ผมออกไป แต่เขาไม่ทำแบบนั้น เขาดึงผมเข้าไปกอด มือหนาลูบแผ่นหลังเปลี่ยนเปล้าของผมเบาๆ

“ฮู้ววว...ไม่ร้องครับ พี่ไม่ทำนะ”

ยิ่งเขาปลอบผมก็ยิ่งร้อง ไหล่ของเขาเป็นน้ำตาผมไปหมด แต่เขาก็ปล่อยผมร้องของผมไป ยิ่งร้องก็ยิ่งปวดหัว แต่ผมแหม่งหยุดตัวเองไม่ได้

“นอนพักเถอะ ไม่สบายแบบนี้ ลางวันอีกวันไม่เป็นไรหรอก ยังไม่ถึงสามวันไม่ต้องใช้ใบรับรองแพทย์ พี่อยู่ข้างล่าง อยากรู้อะไรกับอภนะ”

พี่เองจับผมเอนตัวลงนอนอีกครั้ง เขาหยิบเสื้อนอนตัวใหม่ของเขา มาใส่ให้ผมแล้วลูกออกไป เหลือผมไว้กับความรู้สึกสับสนในห้องนอนที่เคยเป็นของผม

ทำไมไม่ไล่ผมกลับห้องไป...พี่เองใจร้าย ผมยังตัดใจไม่ได้ก็อย่ามาใจดีได้ไหม อย่าทำเหมือนเรายังเหมือนเดิมทั้งที่มันไม่ใช่แล้ว ความใจดีของพี่เองจะทำให้ผมเริ่มใหม่ไม่ได้สักที...ผมไม่อยากรักคนที่ไม่รักผมไปตลอดชีวิต